

————— Eszteró István

Ó, AZ A SZERELEM

Egy mennydörgős napon agyat formálva
éppen diót ropogtatott Isten feszt,
ezért hasonlít gondolatformája
inkább a dióhoz, mint egy rizs-szemhez,

a szívhez érve meg dúdolt egy áriát
be-bekukkantva jobb- és balkamrába,
megkomponálta az Ave Mariát
s a rajongást imádat alkalmára,

babot szemezve kapásból vesét
kreált, apró kövekkel is itt-ott,
nem észlelte, csak jövő kedvesét

s a mellbe nyilalló kétélű titkot,
gyömbérformájú gyomrot is szorongás
azóta nyaggat szerelmesen folyvást.

HEGYORMOT CSIPKÉZVE

Van, amitől annyira tart a naiv,
szirteket formálna, csipkézne fástul
a halhatatlanságnak jótállásul,
időt mérni mélybe követ hajít,

hol jég-vízesés, vad szuroktavak
homályába hullt magány rengeteg,
szűr száz fehér fénybordát lengeteg,
ahogy légárammal futó szavak

vetítnek űrbe halvány katedrálist,
ihlet üveghegyéből faragott
kihunyó szépséggel széteső frázist,

mely töredezetten jó, ha ragyog
még alkotó illúziója szülte
időtlenség fiókjaiba gyúrve.

NÁTRON-TÓ

Repülni szerettem volna, kiszállni
a megaláztatások kacskaringó
labirintjából, lenni csak flamingó
színű könnyed áramlásban csillámnyi

piruett, balett revü részlete
tótükörön, amelyet ragadozó
nem ér el, oltalmat sava hozó,
de költeni, ó, nem véglet-e

halálos lehelet sós tavain
rózsaszínűtől a vérvörösig
maratva csontsorvasztó szavain,

lebegni átlátszó szárnyakon váltig
visszatekintve dúlt délkörökig,
mikor a szó is sóbálvánnyá válik?

A HALÁL VÖLGYÉBEN

A kaliforniai Halál völgyében
csíkokat húznak vándorló kövek,
mintha cserepekre tördelt szöveg
talaján kutatnák helyüket éppen

szanaszét heverő kőszavak sorban
rekonstruálni a gondolatot,
mit hegycsúcs korábban gondolhatott,
mielőtt nem csúszott-mászott a porban

darabokra hullt alázatos homlok,
ujjpercet rajzolnak, inakat kézre,
lélegző bordákat, állkapocscsontot,

bár egy *kőmondatot* rebegni szélbe,
néhány gondolatjelt, lázragos pontot,
hogy mégis megérte, megérte, érte...

MOCSÁRBA SÜLLYEDT VELENCÉK

Ha volna még elgondolás
mocsárba süllyedt Velencék
után próbálni szerencsét,
fél lábon álló gondolás,

kerülj zátonyt el, korhadást,
míg apadozó tegnapod
a cölöpök közt meghagyott,
s a búzük nem ver orrba mást,

hol szennyes hullám lenge kék
egekhez méri tengerét,
tán sós vizekből cseppnyi perc

még édes életet kimersz,
míg csónakod az éteri
turista Hold meglékeli.